

งานสาร ศิลป์

ปีที่ ๗ เล่ม ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ยักษ์แบกเรอนแก้วพระพุทธรชินราช จังหวัดพิษณุโลก
(ด้านซ้ายขององค์พระพุทธรชินราช)

สารบัญ

ปีที่ ๗ เล่ม ๑๑

เมษายน

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภาคศิลปวิทยาการ

สุภานุสรณ์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว หน้า ๑	
สำนัสมเด็จ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยาทิพารังษี ,, ๓	
สุริยพันธุ์ พระสมุห์ วร วัทสระเกศ ,, ๑๘	
กบเต็นเป็นคำโคลง พ. ณ ประมวญมารค ,, ๒๕	
ศิลปสงเคราะห์ นายศิลป์ พีระศรี แต่ง พระยาอนุমানราชชน แปล ,, ๓๑	
รายงานการดำเนินงานของคณะผู้แทนไทยฯ ,, ๔๒	
เรื่องเที่ยวเมืองเยอรมัน หม่อมเจ้าหญิง สิบพันพารเสนอ โสณกุล ,, ๔๘	
นำเที่ยวจังหวัดจันทบุรี ท. อมาตยกุล ,, ๖๒	
สำรวจความในจารึกอักษรเขมรเหล็กที่ ๕ ปรีดา ศรีชลาลัย ,, ๖๘	
จดหมายเหตุเรื่องการจลาจลฯ หลวงจินดาสดหกิจ แปล ,, ๗๘	
รายงานการประชุมใหญ่ของสภาการพิพินธ์ระหว่างชาติ ,, ๘๖	

Vārasān Silpākon

Vol. 7

April, 1954

No. 11

1. Saying. By King Rāmā VI.	page 1
2. "San Somdet" (Letter between Their late Royal Highnesses Prince Damrong and Prince Naris.)	„ 3
3. "Suriyaphan" — a Story in Verse, Part XXII.
By Pra Smuh Vorn.	„ 18
4. A Critical Study on certain Pattern of Thai Poem.
By P. Na Pramuan Mark.	„ 25
5. An Aid to Arts, an English - Thai glossary.
By Silpa Phirasri. Translated by Phya Anuman Rachathon.	„ 31
6. Report of Thai representatives before and after the 3 rd General Meeting of ICOM (International Council of Museums) in Geneva.	„ 42
7. Travels in Germany. By H.S.H. Princess Sibphanparasaner Sonakul.	„ 48
8. Guide to Chanta - buri. By T. Amatyakul.	„ 62
9. A Review on the Contents of the stone inscription No. 9.
By Prida Srijalalaya.	„ 68
10. A European version of the revolution in Siam at the end of the reign of King Phra Narayana, 1688 A.D. Translated by Luang Chinda-sahakit.	„ 78
11. International Council of Museums.	„ 86

สำรวจความในจารึกอักษรเชลียงหลักที่ ๙

ของ

ปรีดา ศรีชลาลัย

(ต่อจากฉบับ ปีที่ ๑ เล่ม ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๗)

เมื่อผ่านข้อความเบื้องต้นเสร็จแล้ว ต่อจากนี้ จะได้เริ่มสำรวจความในจารึกไปตามลำดับแผ่น เพื่อสะดวกแก่ผู้อ่าน ข้าพเจ้า จะนำคำจารึก ตามแบบ คำอ่าน

ออกเสียงในปัจจุบัน มาเรียงไว้ก่อน แบ่งเป็นตอน ๆ ตามความเหมาะสมแก่ข้อที่ควรจะกล่าว คือ

จารึกแผ่นที่ ๑

คำจารึก — “สารัน พระบรมครู
คิโลกคิลก ทิรตนสถิตันธรวาสี
ธรรมาภิตตีสังฆราชามหาสวามีเจ้า มี
พุทธภูคาคุณัน”

พระบรมครูในที่นี้ คือองค์สังฆ-
ปริณายกแห่งคณะธรรวาสี ซึ่งมี
พระราชโองการแต่งตั้ง ทั้งจะกล่าว
ต่อไปในตอนท้ายแห่งจารึกแผ่นที่ ๓

นามสมณศักดิ์พระบรมครู เข้าใจ
ว่าจะเพ็งมีขึ้นในสโขทัย สมัยพระมหา
ธรรมาราชาไสลือไทย ซึ่งเป็นชนราช-

นักคาพระมหาธรรมาชาติไทย โดย
จำลองตามแบบของกรุงศรีอยุธยา ได้
พบพระนามสมเด็จพระสังฆราชกรุงศรี-
อยุธยา เรียกว่าสมเด็จพระครู ในลาน
ทองที่ตรพระบรมธาตุสุพรรณบุรี และที่
ในพระเจดีย์องค์กลาง วัด พระ ศรี สรร-
เพชญ พระ นคร ศรี อยุธยา แม้ ใน
กฎหมายลักษณะผัวเมีย ซึ่งบาน
แผนกบอก ว่า ตรา ใน พ.ศ. ๑๕๐๔
และ กฎหมาย ว่า กบฏ ทำ เนียบ คักคินา
ตราใน พ.ศ. ๑๕๑๕ (ดู ก.ม. ตรา

สามดวง ฌบัพหมอบวักเญฬิมพ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๕๘ และหน้า ๒๓๕) ก็ปรากฏว่า สมณคักกัณาของ สงฆสมันนัมชนพระครูเป็นสูงสูด ทรงคักกัณาถึง ๒๕๐๐ เทียบเท่ากับ คักกัณา ของเจ้ากรมมหาดไทยฝ่ายพระลำพอง ส่วนสมณคักกัณใน สุธอชยก่อนสมัยพระมหาธรรมราชาไล- ลือไทยเท่าที่พบกล่าวถึงในจารึกหลักที่ ๑ ซึ่งกำหนดให้เป็นเรื่องราวสมัยพ่อขุนราม คำแหง เรียกว่า บัครุ ฐานะสูงกว่าชน มหาเถระ จารึกหลักที่ ๒ สมัยพระ ธรรมราชาเลื้อไทย ราชโอรสพ่อขุนราม คำแหง กล่าวถึงสมเด็จพระมหาเถร ศรัศรัทธาราชาจุฬามณี ศรัศรัตน์ลังกา ที่ปมหัสสามเป็นเจ้า ราชันต์คาพ่อขุน ฉวาเมือง บางทีในสมัยพระธรรมราชา เลื้อไทย จะเลิกนิยมเรียกปู่ครูแล้ว กระทบถึง สมัยพระมหาธรรมราชาลีไทย ได้พบในจารึกหลักที่ ๕ พ.ศ. ๑๕๐๔ ใช้คำนำ เรียกพระสังฆราชา ที่อัญเชิญ มาจากนครพินว่า สมเด็จพระมหาเถร ในสำเนาจารึกลานทอง พ.ศ. ๑๕๑๕ ออกพระนามว่า สมเด็จพระมหาเถร จุฬามณี ตามตัวอย่างนี้แสดงว่า ใน สมัยพระมหาธรรมราชาลีไทย สมณ- คักกัณาพระครูยังมี

ท้ายพระนามที่ว่า มหาสวามีเจ้า นั้น เห็นจะเป็นคำที่เริ่มนิยมขึ้นเมื่อรัช- ลัทธิลังกาวงศ์เข้ามาเผยแพร่ว่า ความ ปรากฏในหนังสือตำนานมูลศาสนาหน้า ๒๒๕ ว่า มีภิกษุชาวเมืองพิน ๑๒ รูป เดินทางไปรับการอุปสมบท ที่ลังกาที่ปี ใน พ.ศ. ๑๘๖๔ (ตรงกับสมัยพระธรรม ราชาเลื้อไทย ราชโอรสพ่อขุนราม คำแหง) เมื่อคณะภิกษุ ๑๒ รูปจะกลับ จากลังกามาเมืองพินตามเดิม พระมหา เถระมหากัสสปแห่งลังกา ให้พระอนุมติ เถระ กับสามเณรผู้หลานชายเดินทาง มาด้วย เพื่จะได้เป็นอุปัชฌายะบรรช กุลบุตรสืบศาสนวงศ์ ต่อมาท่านอนุมติ เถระได้เป็นพระสังฆราชาแห่งเมืองพิน มี พระนามว่าอัทมพรมหาสวามีเจ้า ฝ่าย ท่านอนโนมทิสสีและท่านสมณะ ศิษย์พระ มหาบรรพตสังฆราชาเมืองสุโขทัย ซึ่ง ลงมาศึกษาที่นครโยธยาจนเสร็จ และ กลับคืนไปพำนักที่นครสุโขทัย ได้ทราบ ข่าวสละลาภิภค ของพระสังฆราชา อัทมพร มหาสวามีเมืองพิน ก็เลื่อมใสพากันไป ขอรับ การ อุปสมบท ตามแบบ ลังกาวงศ์ บ้าง และอยู่ศึกษาปริยานวัตรพอสมควรแล้ว ท่านอนโนมทิสสีเถระกลับมา พำนักที่นครสุโขทัย (ท่านองคนม

นามปรากฏเป็นพระอาจารย์ของพระมหา
 ธรรมราชาลิไทย เมื่อยังครองเมือง
 สัชฌาย์อยู่ (ถึงกล่าวระบไว้ในงาน
 แผนกหนังสือไตรภูมิพระร่วง) ท่าน
 สุมณ เถระ กลับมาพำนักที่นครสุโขทัย
 นับว่าท่านทั้งสองนี้เป็นภิกษุสุโขทัยที่ไ้
 รัชอุปสมบทตามแบบลังกาวงศ์ จากพระ
 ราชูปัชฌายะที่นครพินเป็นครั้งแรก ภาย
 หลังท่านทั้งสองพาภิกษุ ๘ รูปไปรับการ
 อุปสมบท ในสำนักพระอหุตมพรมหา
 สวามีอีก แต่พระอหุตมพรมหาสวามีให้
 ท่านอนิมทัสสีเถระเป็นอุปัชฌาย์ บวช
 แทนท่าน ๓ รูป ให้พระสุมณเถระเป็น
 อุปัชฌาย์บวชแทนท่าน ๕ รูป ครั้นต่อ
 มาในจำนวนภิกษุ ๘ รูปนั้น ท่านที่ขอ
 บิณฑิสส์ ลงมาพำนักที่นครอโยธยา ท่าน
 สวรรณศิริ ไปพำนักที่เมืองชวา (ล้าน
 ช้าง) ท่านเวสสฎฐ ไปพำนักที่เมืองน่าน
 ในที่สุดท่านทั้งสามนั้นได้รัยยกย่องเป็น
 มหาสวามีที่องค์ เมื่อพระเจ้ากอนา
 แห่งนครเชียงใหม่ อารธนาพระมหา
 สุมณเถระ ขึ้นไปครองวัดพระยืน ณ เมือง
 ลำพูน ท่านอนันท์ (ในคณะภิกษุ ๘ รูป)
 ได้ครองวัดสวนมะม่วง สุโขทัย แทน
 ท่านสุมณมหาเถระ ส่วนที่เหลืออีก
 ๕ รูปชื่อ พุทธสาคร สุชาติระ เขมะ

สัทธาติสสะ พำนักอยู่ที่เมืองกลาง (คือ
 เมืองสองแคว)

ตามเลาความที่เก็บมาเล่าจากตำ
 นานมูลศาสนานี้ ให้ข้อสังเกตว่า ลัทธินี้
 ลังกาวงศ์เริ่มแต่จากนครพิน มาถึง
 สุโขทัยราวปลายรัชกาลพระธรรมราชา
 เลือไทย ชนกของพระมหาธรรมราชา
 ลิไทย กว่าจะแพร่หลายมีจำนวนภิกษุ
 อุปสมบทตามลัทธินั้นมากขึ้น ก็คงใน
 ปลายรัชกาลพระมหาธรรมราชา ลิไทย
 คือภายหลังที่ พระมหา ธรรมราชาลิไทย
 ทรงผนวชใน พ.ศ.๑๕๐๕ แล้วเป็นต้น
 มา แต่ความจริงคำว่า มหาสวามี ซึ่ง
 เท่ากับคำว่ามหาสวามีนั้นเอง มีปรากฏ
 ในสุโขทัยมาแล้ว ตั้งแต่รัชกาลพระ
 ธรรมราชาเลือไทย ดังกล่าวในจารึก
 หลักที่ ๒ ออกพระนามสมเด็จพระมหา
 เถระศรีศรีทธาราชฯ พามณิ ศรีรัตนลัง
 กาทิพยมหาสวามีเป็นเจ้า ท่านผู้นั้นเสด็จ
 ไปถึงลังกาทวีปโดยตรง เชื่อว่าพระองค์
 ท่านทรงเลื่อมใสลัทธินี้ลังกาวงศ์ คงมี
 คำสรรเสริญไว้ในจารึกหลักที่ ๒ วันที่
 ๑ บรรทัดที่ ๔๖ ว่า มีวัตรปฏิบัติคุณของ
 สิ่งหลทุกอัน และทรงนำมาเผยแพร่ใน
 สุโขทัยก่อนสายนครพินแล้วก็เป็นได้

คำว่า พุทธฎฐกา สำหรับเรียกคำ

ประกาศ หรือ คำสั่ง ของ พระสังฆราช
 ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถึงแม้คำนี้กลับไปจาก
 กรุงศรีอยุธยา เช่นเดียวกับ คำว่าพระครู
 ไต้พยับตัวอย่างพระพรประสิทธิ์ (คือ
 ทรายตั้ง) พระมหาเถรสาริบุตร เป็น
 พระมหาเถรปริยทศีร์สาริบุตร พ.ศ.
 ๑๕๕๐ ในรัชกาลสมเด็จพระบรมราชา
 ธิราชที่ ๒ เป็นจารึกลานทองซึ่งขุดพบ
 ในพระเจดีย์องค์กลาง วัดพระศรีสรร
 เพชญ์ กรุงศรีอยุธยา ภาษาไทยแกม
 ขอม ดังนี้

“ศุภมัสดุ ๑๓๖๕ เถาะนักษัตร
 ปีมะเส็ง พุศศมาส จันทรมาส มานันทุล
 พระราชโองการ สมเด็จพระบรมราชา
 ธิเบศร์จักรพรรดิราชา นุพระราเมศวร
 ราช สวรรคตธาดาอนุโมทนา นุพุทธ
 ฎีกาสมเด็จพระครูจันทมนั ศรีสังฆ
 ปริณายก คิลกรัตนมหาสวามีบรมราชา
 จารย์ พระพรประสิทธิ์พระมหาเถร
 ปริยทศีร์สาริบุตร นามกรอวย มหา
 เถรสาริบุตร นาม”

ได้เห็น คำประกาศ หรือ คำสั่งของ
 พระสังฆราชเรียกพุทธฎีกาคงแล้ว ก็
 ชวนให้คิดตามต่อไปว่า ถ้าเช่นนั้น
 องค์พระสังฆราชจะเรียกอย่างไรจึงจะสม
 เรืองกัน ไต้พยับตัวอย่างในสมัยกรุงธนบุรี

เรียกสมเด็จพระสังฆราชว่าสมเด็จพระ
 พุทธองค์ พยับปักในของหนังสือใบลาน
 จารพระบาลีไตรปิฎกก็มีถึหนึ่ง บอก
 ว่าสมเด็จพระพุทธองค์สร้าง ต่อจากนั้น
 มี พ.ศ. ลงไว้แต่ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเป็น
 ปีไร จำได้คร่าว ๆ เพียงว่าเป็นตอน
 ปลายสมัยกรุงธนบุรี ต่อมาไต้พยับสำเนา
 พระราชบัญชา ลงวันพฤหัสบดีเดือน ๑๒
 แรม ๖ ค่ำ จ.ศ. ๑๑๕๖ ปรึษา (พ.ศ.
 ๒๓๖๗) ของกรมพระราชวังบวรใน
 ร. ๓ ตรัสให้เฝ้าถึงสมเด็จพระพุทธองค์
 ทรงวิสัชนา ตามตัวอย่างที่ไต้พยับ
 เป็นทางให้เข้าใจว่า ครั้นกรุงศรีอยุธยา
 คงนิยมใช้ คำเรียกสมเด็จพระสังฆราช
 ว่า สมเด็จพระพุทธองค์ เป็นคู้ยที่
 เรียกคำประกาศ หรือ คำสั่งว่า พุทธฎีกา
 แต่ธรรมเนียมเรียกพุทธฎีกา เห็นจะ
 เลิกเสียนานแล้ว ไต้พยับตัวอย่างในสมัย
 รัชกาลที่ ๔ เรียกคำสั่งของสมเด็จพระ
 มหาสมณเจ้ากรมพระยาปรมาธิบดีชิน
 ทรว่า พระประสาทสั่ง ส่วนทางอาณาจักร
 ใช้คำเรียกองค์พระมหากษัตริย์ว่า
 พระพุทธเจ้าหลวง, พระพุทธเจ้าอยู่หัว
 หรือที่ถวายพระนามพิเศษเป็น พระพุทธ
 เจ้าเสือกมี ใช้คำรับพระราชดำรัสว่า
 พระพุทธเจ้าข้าใช้ คำแทน ตัวผู้กราบทูล

ว่า ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อพระมหากษัตริย์สวรรคต เรียกว่านิพพาน เช่นตัวอย่างในพระราชพงศาวดาร กรุงเก่า ซึ่งเขปว่า ครองนนิสมเด็จพะรามาธิบดีเจ้าเสด็จนิพพาน.

คำจารึก—แต่ท่านเอาอุปสมบทในคามวาสีศักราชได้ ๗๐๕ ในปีมะแม เดือนหก โลกสิยเอ็ดค่ำวันจันทร์ เมื่อท่านเอาอุปสมบทในอรัญญวาสีได้ ศักราชได้ ๗๑๕ ปีระกาเดือนหก โลกหก ค่ำวันอังคาร

คำทั้งหมดในตอนนั้น เกือบเหมือนที่พูดกันอยู่ในปัจจุบัน เว้นแต่โลกคำเดียวที่แตกต่างออกไป ความที่สังเกตเห็นเฉพาะคำมีสระ เอาะ และสระ ออ ซึ่ง มีตัวสะกด สำเนียงพูดของสุโขทัยครั้งนั้น มักเป็น โอะ โอ เช่น เาะ เหาะ เป็น โทะ โหะ, สอง ออก ทอง ซอบ เป็น โสง โอก โทง โซบ ฉะนั้น โอก ในที่นี้จึงตรงกับ ออก แปลว่า ข้างขึ้น โลกสิยเอ็ดค่ำ คือชน ๑๑ ค่ำ เมืองออก คือเมืองชน

ศักราชในที่นี้เป็นจุลศักราช ความนิยมของพระสงฆ์สมัยนั้น ใช้จุลศักราชอยู่ทั่วไป จะแสดงหลักฐานในชั้นต่อไปข้างหน้า

ที่ใช้คำว่า ท่าน ในที่นี้ เป็นคำเรียกแทน องค์ พระบรมครู ตีโลกกิลก หรือเป็น คำเรียกแทน พระมหากัลยาณเถระ ซึ่งจารึกจะได้กล่าวนามของท่านในอันดัดต่อไป ยังชวนให้คิดสงสัยอยู่บ้าง เพราะข้อความดัดไปอีก จารึกใช้คำแทนองค์พระบรมครู ตีโลกกิลกว่า เรา ทุกแห่ง ดังนั้นท่านเสกสิ่งลงสันนิษฐานความหมายของคำว่า ท่าน ไว้ที่เชิงอรรถว่า เข้าใจว่าพระมหากัลยาณเถระ

ถ้าหมายถึง พระมหากัลยาณเถระจริง ก็เท่ากับว่าจารึกในตอนต้นนี้ มุ่งหมาย จะบอก ประวัติ การ อุปสมบท ของพระมหากัลยาณเถระ แต่ตามธรรมดาการจะใช้คำแทนคนใดคนหนึ่ง จำเป็นต้องระบุนามของคนนั้นเสียก่อน ในที่นี้เริ่มต้น ระบุนาม พระนาม พระบรมครู ตีโลกกิลกแล้วจึงใช้คำว่าท่าน ส่วนนามของพระมหากัลยาณเถระ ไปเริ่มระบุนามเมื่อกล่าวถึงศักราช ๗๒๑ นั้นเป็นข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่ง ความประสงค์ส่วนใหญ่ในการที่จะจารึกหลักนี้ เข้าใจว่าพระบรมครู ตีโลกกิลก ทรงมุ่งหมายจะแถลงประวัติส่วนตัวองค์ท่าน ว่าดำเนินปฏิบัติทางภิกษุสามเณรอย่างไรบ้าง จน

ในที่สุกท่านได้รัยสถาปนาเป็นองค์สังฆ-
 ปรินายก ถ้าท่านได้รัยอุปสมบทเมื่อ
 จ.ศ. ๗๐๕ (พ.ศ. ๑๘๘๖) เป็นครั้งแรก
 หมายความว่าท่านมีอายุ ๒๑ ใน จ.ศ.
 นั้น ต่อมาถึง จ.ศ. ๗๖๘ (พ.ศ. ๑๘๘๙)
 ได้รัยสถาปนาเป็นสังฆปรินายก อายุ
 ของท่านก็เป็นปีที่ ๘๔ พระมหาเถระที่มี
 ชนมา ๘๐ เศษ ยังสามารถบริหาร
 การคณะสงฆ์ได้ มีตัวอย่างหลายองค์
 แม้ ในปัจจุบันนี้ สมเด็จพระสังฆราช
 วชิรญาณวงศ์ และสมเด็จพระพุทธมา-
 จารย์ ก็ล้วนมีชนมาเกิน ๘๐ ทงนั้น
 ฉะนั้น หากพระบรมครูตีโลกติกลก จะมี
 ชนมา ตามเกณฑ์ คำนวณ ที่กล่าว มา
 คือชนมาอย่างชนปีที่ ๘๔ ก็ยังไม่เป็น
 การเกินสมควร อาศัยข้อสังเกตจึง
 เล่ามานี้ ข้าพเจ้าจึงคิดเห็นว่า ข้อความ
 ตอนนั้นยกให้ เป็น ประวัติการ อุปสมบท
 ของ พระบรมครู ตีโลก ติกลก ก็ น่า จะ ไม่
 ขัดข้อง

การที่จารึกหลักนี้ใช้จุลศักราช ก็
 เพราะเป็นจารึกของพระสงฆ์ ใ้พิพ
 สำเนาจารึกของพระสังฆราชอีก ๒ ฉบับ
 ต้นเดิมเป็นจารึกลานทองทุ่งคู และเป็น
 จารึกมีในสุโขทัยด้วยกัน สำเนาหนึ่งลง

จ.ศ. ๗๓๘ ออกพระนามว่า สมเด็จพระ
 มหาเถรเจ้าตามณี อีกสำเนาหนึ่งลง จ.ศ.
 ๗๔๕ เป็นของพระมหาสังฆราชเจ้าผู้ค
 มีบุญอันเป็นครูแก่มหาธรรมราชา (หมาย
 ถึงพระมหาธรรมราชาลิไทย) แม่พระ
 มหาสมณเถระ ซึ่งมีนามปรากฏใน
 จารึกหลักนี้ เมื่อท่านไปครองวัดพระย
 นครลำพูน ก็ใช้จุลศักราชในจารึกเช่น
 เดียวกัน ตัวอย่างเหล่านี้ให้ข้อสังเกตว่า
 ฝ่ายคณะสงฆ์สุโขทัยสมัยนั้น นิยมใช้
 จุลศักราชโดยทั่วไป ส่วนราชวงศ์
 สุโขทัย ทรงนิยมใช้มหาศักราช ดัง
 ปรากฏในจารึกสุโขทัยหลักที่ ๑, ๓,
 ๔, ๕, ๗, ๘, และไตรภูมิพระร่วง
 เป็นตัวอย่าง

เลขในจารึกหลักนี้ เท่าที่เห็นชัด
 ทุกตัวใช้แบบเดียวกับ เลข ของ กรุง ศรี-
 อโยธยา แต่เลขที่ใช้ในสุโขทัยเป็นแบบ
 โยราณก็มี เลขโยราณนั้น เฉพาะเลข
 ๗ คล้ายกับเลข ๓ ในปัจจุบัน อยู่ข้าง
 อาจจะชวนให้เข้าใจผิดง่าย เช่นจารึก
 หลักที่ ๓ ลงศักราช ๑๒๗๕ แต่มีผู้
 อ่านผิดเป็น ๑๒๓๕ ดังที่พิมพ์คำอ่าน
 จารึกไว้ ในประชุมพงศาวดาร ภาคที่ ๑
 เป็นต้น ส่วนท่านเซเคส์อ่านเลขจำนวน

นถูกต้องเป็น ๑๒๗๕ นับว่าเป็นประโยชน์
มาก

คำจารึก ต่อจากนั้น อ่านได้ เพียงว่า
ท่านมาอยู่ ต่อจากนั้นเลยเคลื่อนจนตลอด
บรรพทิศและบรรพทิศต่ำลงมาถึงขั้ว
คอบุเหมือนจะเป็นคำเล่าว่า ท่านพระบรม
ครูตีโลกกิลก มาอยู่ที่วัดไทรวัดหนึ่งใน
แขวงนครศรีสังฆาลัย ในยุคน
จุลศักราช ๗๒๑ (พ.ศ. ๑๕๐๒) แต่
ความข้อนั้นเป็นเรื่องเก่า ไทยอาศัยข้อ
ความต่อไปเป็นที่สังเกต อาจจะมีผิดก็ได้
ข้อความต่อไปมีดังนี้

คำจารึก - ศักราชได้ ๗๒๑ ในย
กุน เมื่อนั้นมหากัลยาณเถระ.....พระ
มหาเถระ มหาธรรมราชาผู้ ปู่.....
สร้าง.....กุฎให้มหาเถระอยู่ เมื่อท่าน
มานะ.....มหาธาตุในศรีสังฆาลัยก็ใน
บเคียวนน แล.....ให้กระทำวั
บ้ำแดงให้ท่านอยู่ ก็ในบเคียวนน
แลมหา ธรรมราชา ผู้ปู่เอาพลไปในเมือง
แพล อยู่ใต้เจ็ดเดือน.....จากแพล
แล้วให้เอาคนสี่ห้าเรือน.....วัดบ้ำแดง
จึงอาราธนา มหา กัลยาณเถระ.....สี โปน
ทวยฝูงชีผ้าขาวบันจพระเจ้าเรามีได้.....

จารึกตอนนั้น uly เลื่อนเสียหลายคำ
พอจะเก็บความได้เพียงว่า พระมหา
กัลยาณเถระไปเฝ้า พระมหา ธรรมราชา

ลีไทยๆ โปรดให้สร้างกุฎเป็นที่พำนักแก่
ท่าน เมื่อท่านมานะพระมหาธาตุเมือง
ศรีสังฆาลัย ให้กระทำวัค้ำแดงให้
ท่านอยู่ พระมหาธรรมราชาลีไทยยก
ทัพไปเมืองแพร์ อยู่ ๗ เดือนกลับจาก
เมืองแพร์ โปรดให้นำคน (เชลย)
๑๕ ครวเรือน มาเป็น ข้าพระ วัด บ้ำแดง
ที่เล่ามานั้นเป็นเรื่องในยุคน พ.ศ. ๑๕๐๒
ต่อจากนั้นว่า จึงอาราธนาพระมหา
กัลยาณเถระมา.....สี โปน ทวยฝูงชี
ผ้าขาว บันจพระเจ้า เรามีได้.....ได้
ความไม่ชัด ก็เหมือนพระมหาธรรม
ราชาลีไทย จะโปรดให้อาราธนาพระ
มหากัลยาณเถระ พร้อมทวยหมู่ชี
ผ้าขาว มาอยู่ที่แห่งหนึ่งในเมืองสุโขทัย
ทำพิธีบรรจพระพุทธรูป แต่ท่านพระ
บรมครูตีโลกกิลก มิได้ ไปในพิธีนั้นด้วย
นั้นเป็นแต่คาดคะเน ความแทนข้อ ถูกต้อง
ชัดเจนที่ลบล้างเสีย ถ้าความคาดคะเน
นี้ผิด ต้องขอประทานโทษ

ใจความสำคัญในตอนนั้น คือกล่าว
ถึง พระ มหา ธาตุ ในเมือง ศรี สังฆ นาลัย
เล่าถึงการกระทำวัค้ำแดง และว่าพระมหา
ธรรมราชาลีไทยยกทัพไปเมืองแพร์ เพื่อ
ขยายดินแดนหรือเพื่อปราบปราม
ผู้อ่านคงจะสังเกตเห็นแล้วว่า ตาม
กระแส ความที่ ระบุ ถึง พระ มหา ธาตุ

ครี๑ศี๑ชนา๑ลย๑ก๑ข๑ย๑ค๑บ๑า๑ด๑ง บ๑ง๑ว๑า๑ส๑ถ๑า๑น
 ๑๑ท๑ง๑ส๑อง๑แ๑น๑ง๑จะ๑ไม๑มี๑ย๑ู่๑ห๑่าง๑ก๑ัน๑น๑ก ๑๑น๑อง
 ๑๑ท๑้วย๑ พ๑ระ๑ ม๑หา๑ ก๑ล๑ ย๑า๑ณ๑ เ๑ระ๑ ไ๑น๑ย๑ พ๑ระ
 ๑๑ม๑หา๑ธ๑า๑ค๑ครี๑ศี๑ชน๑า๑ล๑ย ๑๑จ๑ง๑ก๑ระ๑ท๑ำ๑ว๑ิ๑ต
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ให้๑ท๑ำ๑น๑อ๑ย ๑๑ห๑ม๑า๑ย๑ค๑ว๑า๑ว๑ิ๑ต
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ท๑ำ๑ข๑น๑ก๑เพ๑อ๑ให้๑ท๑ำ๑น๑ม๑หา๑ก๑ล๑ย๑า๑ณ
 ๑๑เ๑ระ๑ได้๑พ๑ำ๑น๑ก๑อ๑ย ๑๑ใน๑เม๑ื่อ๑ท๑ำ๑น๑ไ๑บ๑ไ๑ห๑้ว
 ๑๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ธ๑า๑ค๑ครี๑ศี๑ชน๑า๑ล๑ย ๑๑เ๑ระ๑จะ๑น๑ั้น
 ๑๑ข๑้ำ๑พ๑เจ๑ำ๑จ๑ง๑เ๑้ำ๑ใจ๑ว๑า ๑๑ว๑ิ๑ต๑บ๑ำ๑ด๑ง๑อ๑ย๑ใน
 ๑๑แ๑ข๑ว๑เ๑ม๑อง๑ครี๑ศี๑ชน๑า๑ล๑ย ส๑ม๑ย๑น๑น๑ว๑ิ๑ต
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ก๑มี๑อ๑ย๑ที่๑เม๑อง๑ครี๑ศี๑ชน๑า๑ล๑ย๑จ๑ริง ๑๑ก๑ง
 ๑๑เ๑ล่า๑ไ॒ว๑ใน๑ช๑ิน๑ก๑าล๑มา๑ล๑น๑ี๑ว๑า ๑๑ว๑ิ๑ต๑บ๑ำ๑ด๑ง
 ๑๑หล๑ว๑ง (๑๑หรือ๑บ๑ำ๑ด๑ง๑โ๑หญ๑) ๑๑ต๑ง๑อ๑ย๑โ๑ก๑ล
 ๑๑เ๑ิง๑เ๑า๑สิ๑ริ๑บ๑ร๑ร๑พ๑ต (๑๑คือ๑เ๑า๑พ๑ระ๑ครี๑)
 ๑๑บ๑็๑จ๑ยุ๑น๑น๑ข๑อ๑เ๑า๑พ๑ระ๑ครี๑ยัง๑มี๑อ๑ย ๑๑เ๑า๑พ๑ระ
 ๑๑ครี๑อ๑ย๑โ๑ก๑ล๑เ๑ม๑อง๑ครี๑ศี๑ชน๑า๑ล๑ย ๑๑ท๑ำ๑ค๑ำ๑น๑ตะ
 ๑๑ว๑น๑ต๑ก๑เ๑ียง๑ไ๑้ ๑๑โ๑ก๑ล๑เ๑ิง๑เ๑า๑น๑น๑ม๑ว๑ิ๑ต๑ข๑ง๑ใน
 ๑๑บ๑็๑จ๑ยุ๑น๑เ๑็๑ว๑า๑ส๑ระ๑ประ๑ธ๑ม ๑๑ข๑้ำ๑พ๑เจ๑ำ
 ๑๑พ๑เ๑ิ๑ค๑ระ๑ห๑่๑เ๑็น๑ว๑า ๑๑ภ๑ุ๑มิ๑ฐ๑ำน๑ท๑ว๑ค๑ส๑ระ๑ประ
 ๑๑ธ๑ม๑ต๑ง๑อ๑ย ๑๑ค๑ว๑จะ๑ต๑ร๑ง๑ก๑บ๑ที่๑เ๑็๑ว๑า๑ว๑ิ๑ต
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ไ๑้ ๑๑ก๑ง๑น๑จ๑ง๑ส๑ัน๑น๑ิ๑ษ๑ฐ๑ำน๑ว๑า ๑๑ว๑ิ๑ต
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ท๑ก๑ล๑ำ๑ว๑ด๑ง ๑๑ใน ๑๑จ๑าร๑ก๑ห๑ล๑ก๑ที่ ๑๑๕ ๑๑น
 ๑๑นำ๑จะ๑เ๑็น๑ว๑ิ๑ต๑ส๑ระ๑ประ๑ธ๑ม๑โ๑ก๑ล๑เ๑ิง๑เ๑า๑พ๑ระ
 ๑๑ครี๑

เท๑ำ๑ที่๑ได้๑พ๑ย๑คำ๑เ๑็๑ว๑า๑อ๑าร๑ม๑ว๑า๑ว๑ิ๑ต๑ใน
 ส๑ุ๑โข๑ท๑ย ๑๑เ๑็๑ง๑เ๑็น๑ใน๑จ๑าร๑ก๑น๑เ๑็น๑เ๑ำ๑ที่๑ส๑ุ๑ต

ค๑เหมือน๑ว๑า๑ว๑ิ๑t ๑๑จะ๑เ๑็น๑คำ๑ใ๑ม๑ข๑อง๑ส๑ุ๑โข๑ท๑ย
 ๑๑ค๑ร๑ง๑น๑น ๑๑ต๑ง๑ผู้๑อ๑่าน๑จะ๑เ๑็น๑ไ๑้๑ใน๑จ๑าร๑ก๑แ๑น
 ๑๑ที่ ๑๑๒ ๑๑ด๑อ๑ไ๑บ๑ว๑า ๑๑เม๑ื่อ๑เ๑็๑ว๑า๑ว๑ิ๑t๑บ๑ำ๑ด๑ง๑อ๑ก
 ๑๑๒ ๑๑ค๑ร๑ง๑แ๑ล๑้ว ๑๑ก๑็๑เ๑็๑ล๑ย๑น๑เ๑็๑ว๑า๑อ๑ว๑าส
 ๑๑บ๑ำ๑ด๑ง๑ต๑ำ๑ม๑ณ๑ด๑ป๑ำ๑ก ๑๑จ๑ง๑เ๑้ำ๑ใจ๑ว๑า
 ส๑ุ๑โข๑ท๑ย ๑๑เ๑ำ๑จะ๑น๑ิ๑ย๑ม ๑๑เ๑็๑ว๑า ๑๑ส๑ำ๑น๑ก๑ส๑ง๑ษ์๑ว๑า
 ๑๑อ๑ว๑าส๑หรือ๑อ๑าร๑ม๑เ๑็น๑พ๑น๑ม๑ำ๑ก๑น ๑๑ค๑ำ๑ว๑า
 ๑๑ว๑ิ๑ต๑เ๑็๑ง ๑๑จะ๑แ๑พร๑่๑ข๑น๑ไ๑บ ๑๑จ๑าก๑อ๑ย๑ธ๑ย๑า ๑๑ใน๑ภ๑าย
 ๑๑ห๑ล๑ง๑ก๑็๑เ๑็น๑ไ๑้

ใน๑จ๑าร๑ก๑ใช้๑คำ๑ว๑า ๑๑ก๑ระ๑ท๑ำ๑ว๑ิ๑ต๑บ๑ำ๑ด๑ง
 ๑๑ข๑ว๑น๑ให้๑ค๑ิ๑ค๑ว๑า๑ว๑ิ๑ต๑บ๑ำ๑ด๑ง ๑๑เ๑ิม๑จะ๑มี๑อ๑ย๑ก๑่อน
 ๑๑แ๑ล๑้ว ๑๑เ๑็น๑แ๑แต่๑ให้๑ป๑ฏิ๑ส๑ง๑ข๑ร๑ณ๑์๑แ๑ะ๑ด๑ำ๑เ๑็๑ม
 ๑๑เ๑ิม๑อ๑ก๑บ๑ำ๑ง ๑๑ก๑ง๑น๑จ๑ง๑ใช้๑คำ๑ว๑า๑ก๑ระ๑ท๑ำ ๑๑ไม
 ๑๑ใช้๑คำ๑ว๑า๑ส๑ร๑ำ๑ง ๑๑ใ๑ค๑ร๑เ๑็น๑ผู้๑ให้๑ก๑ระ๑ท๑ำ
 ๑๑ค๑ว๑ำ๑ใน๑จ๑าร๑ก๑ไม่๑ช๑ด ๑๑ข๑ำ๑ง๑ที่๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม
 ๑๑ร๑า๑ชา๑ลิ๑ไทย๑ไ๑บ๑ร๑ค๑ให้๑ก๑ระ๑ท๑ำ ๑๑ก๑็๑อ๑าจ๑เ๑็น๑ไ๑้
 ๑๑ที่๑เ๑็๑ว๑า ๑๑พ๑ระ๑ม๑หา ๑๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา๑ลิ๑ไทย
 ๑๑เ๑็๑ง๑ว๑า๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา๑เ๑ำ๑น๑ั้น ๑๑เ๑็น๑จะ
 ๑๑เ๑็น๑คำ๑น๑ิ๑ย๑ม ๑๑เ๑็๑ว๑า ๑๑ข๑อง ๑๑ฝ๑ำ๑ย๑ส๑ง๑ษ์๑ค๑ร๑ง ๑๑น๑น
 ๑๑เ๑ระ๑ะ๑จ๑าร๑ก๑ล๑าน๑ท๑อง๑ด๑ง จ.ศ. ๑๑๕๔๕ (พ.ศ.
 ๑๑๕๒๖)๑๑ข๑อง๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ส๑ัง๑ฆ๑ร๑า๑ช๑อง๑ค๑น๑ง๑ที่
 ๑๑เ๑็น๑พ๑ระ๑อ๑า๑จ๑าร๑ย๑ข๑อง๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา
 ๑๑ลิ๑ไทย ๑๑ต๑ง๑เ๑็๑ค๑ย๑ข๑ำ๑ง๑มา๑แ๑ล๑้ว ๑๑ก๑็๑เ๑็๑ว๑า๑เ๑็๑ง
 ๑๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา๑เ๑็๑ม๑อ๑ก๑ัน ๑๑ใน๑จ๑าร๑ก๑ห๑ล๑ก
 ๑๑น๑เ๑็๑ว๑า๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา๑ผู้๑เ๑็๑ ๑๑ห๑ม๑า๑ย
 ๑๑ค๑ว๑ำ๑ว๑า ๑๑พ๑ระ๑ม๑หา๑ธ๑ร๑ม๑ร๑า๑ชา๑ลิ๑ไทย๑เ๑็น

ชนปุ๋ ของพระมหา ธรรมราชา ไล้ลือไทย แต่ไม่ใช่พระ ปู่ โดยตรงเพราะมีพระ ปู่ ซึ่ง ในจารึก แผ่นที่ ๓ เรียกว่าพรญาปุ๋ เป็น พระ ปู่ โดยตรงอยู่แล้ว และยังมีพระ ชนม์ อยู่ ใน สมัย พระ มหา ธรรม รา ชา ไล้ลือไทยนั้นด้วย เฉพาะพระมหาธรรม ราชา ไล้ลือไทย เรียกในจารึกว่า มหา ธรรมราชาธิราช ทั้งสองแห่ง

พระมหาธรรมราชาไล้ลือไทยไทยยกทัพ ไปเมืองแพร่ใน พ.ศ.๑๕๐๒ ตามที่กล่าว ในจารึกตอนนั้น ตรงกับที่กล่าวในจารึก หลัที่ ๔ ดังที่ข้าพเจ้าเล่าไว้แล้วในเรื่อง สำนวนความในจารึกหลัที่ ๔ นั้นแล้ว

คำจารึก—ศักราชได้ ๗๒๓ ปีฉลู เราจึงได้ ไปนบท่านเงิงสุโขทัย กลอย ท่านมีพยาธิ มหาภักถยาณเถรแลเรา จึงคิด.....ในวัดข่าแดงนี้ กลอยท่านเป็น พยาธิ ภิกษุสงฆ์ด้วยฝูงชีผ้าขาวมา มวนกัน แล้วดังนี้ กู.....ใจกุนัก แล เราจักไว้อาวาสธรรมามอนมี.....แก่ผู้ ไทควรสม ฝูงภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย...นกว่า เจ้ากูมิได้โดย ให้ไว้แก่.....นี้...แก่ ม... สมกว่าทั้งหลาย แล.....นี้ให้ พ.....แทน กุอยู่สัห้าทวัน กุอยู่นานขมิได้ จึงให้ ไปบอกแก่มหาธรรมราชาปุ๋เงิงสุโขทัย ท่าน มหาธรรม ราชา เสด็จมา คุศพท่าน

เมื่อสังสการ ท่านมหาธรรมราชาปุ๋เงิง เอาผ้า สังฆาฏีอัน มหาภักถยาณเถร..... พากยาเรา จึงให้พรแก่เราฉันนี้เงิงเจ้า กู.....เงิงเหงอยู่ กระทำศาสนาพระเจ้า เมื่อน้ำเงิง.....ธรรมามม ทงหลาย นี้ไว้แก่เจ้ากู.....ลือเอ็ดใน บันนแล

ถ้อยคำในค่อนนี้กระที่อนกระแทน ไม่ค่อยติดต่อกัน เพราะจารึกกลยเลื่อน หลายแห่งต้องอาศัย สันนิษฐานประกอบ พอให้ ไต่โลกความว่า เมื่อปีฉลู จ.ศ. ๗๒๓ (พ.ศ. ๑๕๐๔) พระบรมครูทิโลก ทิลกเถินทางจากวัดข่าแดง ไปนบพระ มหาภักถยาณเถรเงิงที่เมืองสุโขทัย ประ จวบเวลาที่ท่านอาพาธ จึงพาท่านกลย มาวัดข่าแดง ท่านอาพาธหนัก พระสงฆ์ และพวกชีผ้าขาวจึงประชุมปรึกษากันว่า จักไว้ อาวาส ธรรมามม ทงหลายแก่ผู้ใด จะสมควร ที่ประชุมเห็นพรั้มกันว่า ควรไว้อาวาส ธรรมามม ทงหลายแก่พระ บรมครูทิโลกทิลก ซึ่งเหมาะสมกว่า ใครหมค แล้วแต่งคนให้ไปทูลพระมหา ธรรมราชาไล้ลือไทยที่นครสุโขทัย พระ มหา ธรรม ราชา ไล้ลือไทย เสด็จ มาถึง เมื่อ พระมหาภักถยาณเถรเมรณภาพแล้ว วัน ประชุมเพลิงศพท่าน พระมหาธรรม ราชาไล้ลือไทย ทรงเชิญผ้า สังฆาฏีของพระ

มหากัลยาณเถระ ขนพาทข้าพระบรมครู
 ทิโลกกิลก และประสาทพรขอให้พระ
 บรมครูทิโลกกิลก เจริญยั่งยืนใน
 พรหมจรรย์ บำรุงพระพุทธานุศาสน์ให้
 รุ่งเรือง แล้วทรงมอบอาวาสธรรมารม
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

คำว่า อาวาส ธรรมารม ทั้งหลาย
 เข้าใจว่าเป็นคำเรียกกรรมวิบัติต่าง ๆ เช่น
 วิบัติกัลยาณนาวาส วิบัติสวรรค์ารม
 บรรพต ที่เคยขึ้นอยู่กับพระมหากัลยาณ
 เถระ และคงเป็นวิบัติฝ่ายอริญวาสี
 น่าสังเกตตรงคำว่าธรรมารม บางทีแต่
 ก่อนนั้นขึ้นไป เห็นจะใช้คำเรียกกิล
 สสถานด้วยตั้งต้นว่าธรรม แล้วมีคำอื่น
 ต่อท้ายตามควร เช่นธรรมามูล ธรรมา
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ปนาข้าพระโยมสงฆ์ ถวายแก้วไว้ใน
 หัวเมืองพทลง ซึ่งเมื่อปรารภถึงความ
 ชำรุดหักพังของพุทธเจดีย์ ก็ใช้คำว่า
 ธรรมมันตราย และไขความของ ธรรม
 เป็นอารามศาสนา

อีกคำหนึ่งคือ กลอย ที่กล่าวใน
 จารึกว่า กลอยท่านมีพยาธิ, กลอยท่าน
 เป็นพยาธิ ท่านเซเทสให้คำแปลกลอย
 ไว้ที่เชิงธรรมว่าประจวบเวลา แต่ถ้า
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

พิธิการ แต่งตั้งเจ้าคณะ ฝ่ายสงฆ์
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐